

ת"פ 17340/11/14 - מדינת ישראל נגד ח ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17340-11-14 מדינת ישראל נ' ש

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ח ש

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון.

בכתב האישום המתוקן נותרו שני אישומים, האישום השני והרביעי.

על פי האישום השני, ביום 29.9.10, הנאשם תקף את המתלוננת, גרושתו, היכה אותה בכל חלקי גופה ונתן לה מכת אגרוף בבטנה. הנאשם הוציא את המתלוננת מהבית, תוך שהוא מושך בחולצתה עד אשר נקרעה, ומיד לאחר מכן נעל את דלת הבית.

משטרת ישראל הוציאה צו הרחקה לנאשם מהמתלוננת בעקבות המתואר, ובאותו היום חתם הנאשם על כתב ערובה לפיו הוא מסכים ומתחייב בין היתר, לא להיכנס לעיסווייה ולא ליצור קשר בכל דרך שהיא או להיפגש עם המתלוננת למשך 15 יום. לצורך כך חתם על ערבות עצמית בסך 5,000 ₪ ואף החתים ערב צד ג' בסכום דומה.

על אף צו ההרחקה, ביום 5.10.10 הגיע הנאשם פעם נוספת לבית המתלוננת, דפק על הדלת במשך עשר דקות וניסה לשכנע את המתלוננת לבטל את התלונה נגדו.

בעקבות זאת זומן הנאשם לחקירה בתחנת שלם באותו היום, וכאשר המתלוננת המתינה לחקירה במסדרון התחנה, קילל אותה ואמר לה "וואלה אני אראה לך".

בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית לפי סעיפים 382(ב) בצירוף 379 ו-287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

האישום הרביעי מתייחס לתקופה שבה התגורר הנאשם עם בתו ה.ש., קטינה ילידת 2001, בא-טור בירושלים.

על פי אישום זה, ביום 18.2.14 או בסמוך לכך, העיר הנאשם את ה.ש. ואחותה י.ש., ילידת שנת 2006. לאחר זמן קצר, כאשר הנאשם הבחין כי י.ש. עדיין ישנה, החל להכות את ה.ש. תוך שהוא מחזיק אותה בחולצתה. כאשר הבחין שי.ש. מתקשה בנעילת נעליה, תפס אותה בידה ונתן לה מכה על ידה.

הנאשם ושתי בנותיו החלו לצאת מהבית וכאשר הנאשם שאל את י.ש. האם יש לה כרטיסיה לאוטובוס, השיבה כי איבדה את הכרטיסיה. בעקבות זאת, החל הנאשם להכות את י.ש. באמצעות סטירות בפניה ובעיטות ברגליה, זרק את תיקה על הקרקע ואמר לה שעכשיו תלך ברגל.

בתאריך שאינו ידוע במדויק, בתחילת חודש פברואר 2014, הכה הנאשם את ה.ש. באמצעות מוט של מגב ברגליה ובאגרוף במותנה.

במועד אחר בחודש זה, הנאשם העיר את ה.ש. והורה לה לסדר ולנקות את הבית. לאחר שהחלה בניקיון הבית, סבר הנאשם כי הבית לא נקי וסטר לה בחוזקה על לחיה. לאחר מכן, הכה אותה פעם נוספת ושפך מים על הרצפה.

ביום 7.3.14 או בסמוך לכך, סבר הנאשם כי הבית לא נקי ומסודר והחל להכות את ה.ש. באמצעות מוט בידה וברגליה, עד שהמוט נשבר כתוצאה מהמכות. בעקבות כך נגרמו לה.ש. סימני חבלה בידה וברגלה והיא ניסתה לברוח מהבית, אך הנאשם תפס אותה בידה ושרט אותה באמצעות ציפורניו.

מיד לאחר מכן, שפך הנאשם מים על הרצפה והורה לה.ש. לשטוף את הבית. ה.ש. החלה בכך, אך הנאשם לא היה מרוצה והכה אותה פעם נוספת באמצעות סטירה בפניה.

בשל מעשיו אלה, הנאשם הורשע ב- 4 עבירות של תקיפת קטין על ידי אחראי לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין.

יצוין כי לאחר שהנאשם הודה והורשע, ביקש לחזור בו מהודאתו, אך בהחלטה מיום 4.7.18, נדחתה בקשתו ונקבע דיון לשמיעת טיעונים לעונש וגזירת הדין.

טיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי בעבירות של תקיפת בת זוג ותקיפת קטין על ידי אחראי מוגן הערך של התא המשפחתי, ההגנה על האדם בביתו, שלמות גופם וביטחונם של האישה והילדים במשפחה ולכן בתי המשפט מענישים בחומרה את הנוהגים באלימות במשפחה.

ב"כ המאשימה הוסיפה ששני האישומים חמורים ומתארים עבירות מכוערות ביותר. הם מעידים על נאשם אלים התוקף גם את ילדיו הקטינים ומנצל את כוחו כלפי מי שאינו יכול להתגונן מפניו. הוא הכה את בתו תוך שימוש בנשק קר בכך שתקף אותה באמצעות מוט וגרם לה חבלות על גופה.

באשר לעבירות הנוגעות קטינים, טענה ב"כ המאשימה כי מתחם הענישה נע בין 15 עד 30 חודשי מאסר, ואילו באשר לעבירות כלפי המתלוננת- בין 10 ל- 18 חודשים.

המאשימה טענה כי אמנם הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, אך זאת בפתיחת הליך ההוכחות. לחובתו עבר פלילי והוא לא עבר כל הליך טיפולי, ולכן נטען כי יש למקמו באמצע המתחם ולהשית עליו **20** חודשי מאסר במצטבר, מאסר על תנאי ופיצוי.

לעומת טען הסניגור, כי רמת הענישה במקרה זה לא צריכה לעלות על מס' חודשים בודדים בעבודות שירות. המתואר באישום השני אירע לפני כשמונה שנים ולא צריך לעלות על מאסר מותנה בלבד.

בעת הטיעונים לעונש הנאשם היה עצור, והסניגור ביקש לדחות את טיעונו לעונש על מנת שניתן יהא לבחון את האפשרות שיבצע מאסר בדרך של עבודות שירות, ומשכך הדיון נדחה.

בד בבד, ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו, ובקשה זו נדחתה. בדיון בפרשת העונש, הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי מדובר היה בתקיפות מינוריות של הנאשם כלפי ילדתו, וכיום יחסו אליה חיובי, הוא משלם מזונות בעבורה ובעבור ילדיו האחרים, מנסה לשמור עימם על קשר תקין, ומשכך יש להקל בעונשו וליתן בידיו הזדמנות של ממש לשיקום חייו.

דיון והכרעה

טרם דיון במתחם העונש ההולם, יצוין כי שני האישומים בכתב האישום מתייחסים לאירועים אשר ביניהם מפרידה תקופה בת ארבע שנים ובכל אחד מהם מדובר במעשים שבוצעו כלפי מתלוננות אחרות, ולכן כל אחד מהאישומים עומד בפני עצמו וייקבע לו מתחם עונשי נפרד.

באישום הראשון הואשם הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוגו בנסיבות מחמירות, עבירה בה מוגן הערך החברתי של הגנה על גופה של האישה, כבודה ובטחונה האישי. החומרה המיוחדת בעבירה זו נעוצה בכך שהפגיעה מתבצעת דווקא בתוך התא המשפחתי, בין כתלי הבית - בקשר הזוגי ובמקום אשר הציפיה הטבעית לגביהם היא שיספקו מקור להגנה ותמיכה. מסיבה זו, קובע סעיף 282(ב) לחוק העונשין, כפל העונש הקבוע לצידה של עבירת התקיפה, למי שתקף את בן זוגו.

בעבירה הנוספת של הפרת הוראה חוקית, מוגן הערך של שמירה על שלטון החוק.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה זה, מלמדת על תקיפתו של הנאשם את המתלוננת במכות רבות, בכל חלקי גופה, תוך הוצאתה מביתה. בעקבות התקיפה הוצא נגד הנאשם צו הרחקה מהמתלוננת, אך הצו לא גרם לנאשם להפנים את הפסול שבמעשיו, והוא הפר את הצו והגיע לבית המתלוננת. כאשר הבחין במתלוננת בתחנת המשטרה, קילל אותה ואיים עליה.

כתב האישום לא מתאר פציעות או חבלות שנגרמו למתלוננת, אך אין ספק שהמכות שהנאשם היכה אותה, פגעו קשות בכבודה, בתחושת המוגנות שלה ובביטחונה האישי, וגרמו לה כאב וצער.

נראה שהנאשם הבין היטב את מעשיו. הוא הבין את החומרה והפסול שבמעשיו ואף ביקש למנוע את ההליך הפלילי נגדו, בכך שפנה למתלוננת וביקש ממנה לבטל את התלונה, תוך הפרת צו ההרחקה שניתן נגדו.

נראה שהנאשם יכול וצריך היה להימנע מהמעשים, ומה שהניע אותו הוא מזגו החם והכעסים אשר הוא מתקשה לשלוט

בהם.

בהתחשב בפגיעה המשמעותית בערך המוגן, בנסיבות ביצוע העבירות ובענישה הנוהגת בפסיקה, אני קובע ש**מתחם** **העונש ההולם אישום זה נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל ממש.**

באישום הנוסף הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי. בעבירה זו ביקש המחוקק להגן על שלומם של הקטינים, לדאוג לרווחתם ולהגן עליהם מפני אלה המנצלים את כוחם כלפיהם.

אציין כי הגם שאישום זה מונה 4 עבירות, הרי שמדובר במעשים שבוצעו בנסיבות דומות מאוד, כלפי בנותיו הקטינות של הנאשם, בביתו, תוך פרק זמן של כשבועיים ימים, ולכן מדובר באירוע אחד, לו ייקבע **מתחם עונש אחד**, אשר יהלום את החזרה על המעשים.

ניצול כוחו של האדם הבוגר כלפי חסרי הישע התלויים בו מעורר סלידה ופוגע קשות בקטינים ולכן פסיקה עקבית של בית המשפט העליון מורה כי בעבירות אלה יש למצות את הדין עם העבריינים, כפי שנקבע בין היתר בע"פ 6539/17 **אבו תנהא נ' מדינת ישראל:**

"כבר נפסק בהקשר זה כי חומרה יתרה נודעת למעשי אלימות המתבצעים בתוך המשפחה תוך ניצול מעמדו של הגורם "החזק" בתא המשפחתי כלפי החלשים ממנו והתלויים בו. אכן, 'עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו' (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (14.2.2011)). בנסיבות כאלה, על בית המשפט מוטל ביתר שאת התפקיד להגן על הנפגע או הנפגעת ולמצות את הדין עם הפוגע" (ע"פ 6539/17 **אבו תנהא נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 לפסק הדין מיום 15.3.18).

האישום הרביעי בכתב האישום מתאר ארבעה מקרים שבהם הנאשם תקף את בנותיו הקטינות באכזריות רבה, פעם מיד לאחר שהתעוררו משנתן, לעתים תוך שימוש במוטות, אשר באחד המקרים נשברו כתוצאה מעצמת המכות ובמקרה אחד אף גרם לאחת מהן סימני חבלה בידה וברגלה. הנאשם תקף את בנותיו, תוך שהוא משפיל אותן, רודה בהן ורומס את כבודן ורוחן, בעודן נתונות לחסדיו וחוסות תחת קורת גגו. בנותיו של הנאשם לא יכלו להתגונן או להימלט מפניו ובמקרה האחרון ניסתה בתו להימלט על נפשה ולנוס מפניו של הנאשם, אך הנאשם תפס אותה ושרט אותה.

מבין השורות, תוך קריאת תיאור התקיפות האלימות והמשפילות שהנאשם ביצע, זועק כאבן של הקטינות, אשר איש לא שמע את קולן בעת שאביהן פגע, השפיל והכאיב להן, בתוככי ביתן.

מעבר לנזק הגופני שהנאשם גרם לבנותיו, הנאשם גרם להם צלקות נפשיות אשר ילוו אותן כל חייהן, גם בבגרותן, וההשפלה ורמיסת כבודן ילוו אותן כל חייהן.

הפגיעה בערך המוגן במקרה זה היא קשה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת **נע מתחם הענישה במקרה זה בין 6 ל-20 חודשי מאסר.**

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1975, בן 33 שנה כיום, אב לילדים וגרוש.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו ובכך באה לידי ביטוי קבלת אחריות מצדו.

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל עבירה של גניבה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, והאחרונה שבהן- הרשעה משנת 2016 בעבירה של פציעה או חבלה זדונית, בגינה נידון ל-3 שנות מאסר בפועל ממש.

עברו הפלילי של הנאשם מלמד כי לפניו אדם אשר אינו ירא את החוק, אינו מכבד את החוק ונציגיו, את רכוש הציבור והאלימות והשימוש בכוח הזרוע אינם זרים לו.

מעבר להרשעות הנוספות, גם כתב אישום שלפני מעיד כי הנאשם נוהג באלימות באופן תדיר ולא מדובר במעשה תקיפה חד פעמי, הזר לאורחותיו. הנאשם נקט באלימות כלפי בני משפחתו ופגע באשתו ובבנותיו הקטנות במספר הזדמנויות על פני תקופה שנמשכה מספר שנים.

לצד הנסיבות לחומרה, נתתי דעתי לכך שמאז שהנאשם ביצע את העבירות נשוא האישום הראשון בכתב האישום, חלפו להן 7 שנים. מאז, הנאשם והמתלוננת התגרשו, כך שכיום פחת החשש שהנאשם ישוב ויפגע בה. מאז העבירות כלפי בנותיו, חלפה תקופה משמעותית נוספת, אלא שהקשר עם בנותיו עודנו קיים, ולכן הצורך בהרתעת הנאשם ובהעברת מסר ברור כי מעשים כאלה יובילו לתוצאה עונשית כבדה- קיימים ביתר שאת.

חלוף הזמן מאפשר את בחינת הדרך שהנאשם צעד בה מאז ביצוע העבירות, אך במקרה זה נראה כי הנאשם לא עבר תהליך כלשהו אשר יצביע על רצון לסור מרע, להתמודד עם הגורמים להתנהגותו האלימה ולשפר את דרכי התקשורת עם בני משפחתו.

הודאתו, אם כן, תעמוד לצידו ולזכותו, אך עברו וגישתו יעמדו לחובתו, ומשום כך מקומו הוא בחלקו **המרכזי-תחתון** של מתחם הענישה אשר צויין לעיל.

מצבו הרפואי של הנאשם אף הוא אינו שפיר, והוא אינו מאפשר הטלת מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, וזאת כעולה ממסמך אשר הוגש לעיוני על ידי ב"כ הנאשם. מצב זה צריך שיביא אף הוא להקלה בעונשו של הנאשם.

הנאשם אכן לא ביצע או היה שותף לביצוען של עבירות נוספות מאז תיק זה נולד ובא לעולם, ונקודה זו תעמוד לזכותו. עם זאת, הנאשם אינו יכול להתלונן על כי לא צורף תיק זה ליתר תיקיו בגינן הוא נדון למאסר בפועל של ממש, מאחר ואי צירוף זה מקורו ברצונו של הנאשם, בכפירתו ובהתמשכות ההליכים אשר מקורה בו וברצונו.

בקשתו של הנאשם לבחון את ריצוי העונש בעבודות שירות לא יכולה להתקבל. רצון זה יכול שיצא אל הפועל ככל שהייתי צופה בקצה המנהרה בחרטה או ברצון כזה או אחר ליטול אחריות על המעשים. למרבה הצער- את כל אלו לא ראיתי בתיק דנן. מצב בריאותו של הנאשם יעמדו לזכותו, אך גישתו, אחריותו המצמצמת ועברו הפלילי עומדים לחובתו ועונשו ייגזר מאחורי סורג וברית.

דבריו האחרונים של הנאשם אך תמכו בגישה זו. הנאשם סלל את דרכו למאסר - וכך יעמוד עונשו.

סיכומי של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הנדרשים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 5

1. שמונה (8) חודשי מאסר לריצוי בפועל. הנאשם יתייבב לריצוי עונשו ביום 2.8.19 עד השעה 10:00 בבית המעצר "ניצן" אשר בעיר רמלה.

2. שלושה (3) חודשי מאסר אשר אותם הנאשם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו על כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשע"ט, 19 יוני 2019, בנוכחות הצדדים ובאי כוחו.